

"Vrede naar de maan?"

'Wel', zei Vrede, 'Ik heb genoeg van de mensen. Ik ga naar de maan. Daar is het tenminste rustig. Hier op aarde is alleen maar haat en nijd, strijd en oorlog. Ze trekken zich niets van mij aan!'

'Wacht', antwoordde Rede, 'Niet zo overhaast. Denk eerst eens na voordat je iets doet.'

'Overhaast?' schamperde Vrede, 'Noem jij duizenden jaren overhaast? Me dunkt dat ik lang genoeg gewacht heb. Nee, mijn besluit staat vast. Op naar de maan!'

'Maar het wordt Kerst', opperde Deemoed, 'Wat is een Kerst zonder vrede? Misschien komen ze tot inkeer. Geef ze nog een kans...'

'Wat is een Kerst zonder Vrede?' klonk Vrede moedeloos, 'Er is toch nog nooit vrede met Kerst geweest?'

'Ben jij dat jongetje vergeten, dat zo boos was op iedereen, omdat hij ziek werd en niet met het feest mee kon doen van school en dat jij toen vrede bracht in zijn hart toen zijn moeder tegen hem zei dat ze zo blij was met hem en zoveel van hem hield?' sprak Waarheid.

'En die man, die zijn vrouw was verloren, maar die zoveel steun aan zijn dochter had,' vulde Troost aan.

'Weet je, ook wij moeten tevreden zijn met kleinere resultaten.' 'Je wint een oorlog niet in één keer. Daar zijn dikwijls vele kleine overwinningen voor nodig. Wees tevreden als je één hart bereikt hebt.' Rede knikte bij deze woorden en hief groetend de hand.

'Je hebt gelijk', antwoordde Vrede beschaamd, 'Laat die maan maar zitten.'

© december 2009, Alida, BasicPublishing.nl